

Even voorstellen: Hannie & Dirk

Eind 2004, ergens tussen kerst en oud & nieuw, vervullen Hannie en Dirk een van hun traditionele patronsdiensten. De winter heeft deze week alvast een paar stevige speldenprikken in de Ardennen uitgedeeld. Buiten sneeuwt het onafgebroken en ligt er inmiddels ruim 15 cm sneeuw. Binnen snort de kachel en de Tukhut ademt onmiskenbaar een gezellige en knusse kerstsfeer uit. Kortom: De ideale entourage voor een gesprek met patrons-echtpaar Hannie & Dirk die vanuit hun woonplaats, het Brabantse Goirle (een dorpje onder Tilburg en pal tegen de Belgische grens) in zo'n 2 tot 2,5 uur rijden bij de Tukhut kunnen zijn.

Gevraagd naar wanneer zij het liefst patron zijn, antwoordt Dirk: "Wij kiezen er nadrukkelijk voor om in de schoolvakanties onze dagen in de Tukhut te slijten. Ik ben zelf namelijk werkzaam in het (middelbaar) onderwijs dus dat komt goed uit want de hut is dan ook open als ik vrij ben."

Hannie vult aan: "Wij zijn nu alweer zo'n zeven jaar bij elkaar en al die tijd doen Dirk en ik samen de patronsdiensten. Tot 2 jaar terug was dat zelfs 4 à 5 keer per jaar. Maar sinds er meer patrons-paren zijn, kan men ons hier 2 of 3 keer per jaar als patrons vinden." Na een slokje van de warme thee met honing, vervolgt ze: "Ik vind het nog steeds ontzettend leuk om patron te zijn, je leert veel mensen kennen, vogels van allerlei pluimage. En je bouwt langzaam een nieuwe vriendenkring op. Er zijn zelfs enkele Tukhut-gasten waarmee wij ook buiten onze diensten contact hebben. En er zijn ook mensen die graag terugkomen naar de Tukhut als wij dienst

hebben, want dan vinden ze het gewoon gezellig". "O ja", vervolgt Hannie: "voor ik het vergeet, we komen zelf ook nog een paar keer per jaar incognito als 'gewone' bezoekers naar de Tukhut. We zeggen voor de grap wel eens tegen mensen dat we een eigen 'buitenhuisje' in de Ardennen hebben

"Hoe ik destijds als patron begonnen ben? Nou, dat is als volgt gegaan", betoogt Dirk nadat hij eerst nog even een drietal Tukhut-gasten van palmpje en jupiler heeft voorzien, "naast het patronerschap ben ik bij de NKBV ook nog trektochtleider (ATL-B) en bergsport-instructeur. In die context organiseer ik sinds jaar en dag al bergsportvakanties voor mensen met een verstandelijke beperking.

En met mijn eindexamen-klassen gingen we eind jaren '80 steevast een midweek klimmen, wandelen en kanoën in de Eifel. We verbleven dan in de inmiddels gesloten "zu den Felsen" berghut van de NBV in Blens. Toen de hut daar dus dicht ging, moesten we uitwijken naar een ander onderkomen. Nu hebben we altijd zo'n midweek in eigen beheer georganiseerd en dat wilden we liefst blijven doen".

Na een stevige slok glühwein, vervolgt Dirk: "Tja, toen hebben we het hele project maar naar de Tukhut in Sy verhuisd. En het was destijds ook wel handig om dan maar gelijk patron te worden van de Tukhut. Dan hoefden we daar geen andere mensen mee lastig te vallen. Zo doende ben ik nu dus alweer zo'n 13 jaar patron op deze hut. En wij doen dat nog steeds met erg veel plezier, vraag maar aan Hannie

“En ik kan dat alleen maar beamen”, neemt Hannie over, “Ik zie de Tukhut zelfs een beetje als ons 'buitenverblijf' en kan ontzettend genieten van de prachtige natuur die ik samen met Dirk heb ontdekt tijdens heerlijke kortere en langere wandelingen. Door fysieke problemen is het wandelen voor mij nu tijdelijk wat minder. Maar als Dirk 'ns een hele dag alleen op pad wil, dan is dat geen punt hoor. Want dan blijf ik in de Tukhut, is ook wel eens lekker rustig, of maak zelf een kort tripje. Ik vermaak me hier sowieso wel en verveel me eigenlijk nooit, ook thuis niet. Ik ben verpleegkundige geweest, maar door ernstige rugproblemen kan ik dat werk, tot mijn grote spijt, niet meer doen. Maar heb intussen ook wel geleerd mijn tijd op een andere manier te besteden, bijvoorbeeld aan veel lezen, keramiek schilderen en puzzelen. En ik heb het afgelopen jaar natuurlijk de computer en het internet ontdekt: surfen, gamen, emailen, ik vind het allemaal even prachtig en heb er zelfs de bijnaam 'Cyber Hannie' aan over gehouden”.

Op mijn vraag wat Dirk belangrijk vindt als gastheer van de Tukhut, betoogt deze auteur van een tiental mooie [Tukhut-wandelingen](#): “Kijk eens, het belangrijkste van het patronschap vind ik dat mensen het naar de zin moeten hebben, dan hebben wij het namelijk ook goed. Omdat wij, zoals gezegd, schoolvakanties doen, krijgen wij ook veel vragen over de omgeving als: “Wat is er nog meer te doen dan alleen maar wandelen?” Daar ben ik me eens goed in gaan verdiepen en heb het nodige gevonden”.

“Trouwens, deze service-verlening is best belangrijk”, mijmert Dirk, “want de ouders vinden wandelen vaak wel leuk maar na drie dagen Ardennen verteerd te hebben, willen de kinderen meestal eens wat anders. Maar het kan ook regenen dat het giet en dan is het ook wel zo handig als je een paar goede slecht-weer-alternatieven achter de hand hebt, toch?”

Gevraagd naar de populariteit van de Tukhut, weten Hannie en Dirk nog het volgende te melden: “We zijn blij dat het afgelopen jaar het aantal overnachtingen op de hut weer is toegenomen. Dat is belangrijk om een ‘gezonde’ hut te houden. En het moet nog wel beter kunnen als je bedenkt dat nog geen 5% van het totale aantal NKBV-leden (zo'n 60.000) de weg naar de hut weten te vinden”.

“Stel je toch eens voor”, mijmert Dirk nog, “dat we het aantal overnachtingen het komende jaar weten te verdubbelen. Om dat te bereiken zijn we eind 2003 met een heus PR-offensief begonnen. Je kunt daarbij denken aan: de introductie van de Tukhut website (www.tukhut.nl), de [Tukhut-fotowedstrijd](#) en het introduceren van [Tukhut-wandelingen](#)”.

“Wat wij het mooiste seizoen vinden om hier te komen?” Het antwoord van Dirk is heel resoluut: “het voorjaar natuurlijk. Het is dan tijdens een struintocht toch altijd weer geweldig genieten van die betoverend mooie bloemenpracht. Maar beter nog dan dat ik het vertel, zouden de mensen zelf een keertje moeten komen kijken. Ik durf er om te wedden dat gasten er meteen aan verknocht zijn”.

En Hannie besluit met: “Wat er ook gebeurt: wij hopen het 'patron zijn' nog lang te mogen doen in ons 'buitenhuis' en nodigen u graag uit om ook eens deze kant op te komen. Want er is hier genoeg te beleven”.